

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

MOOOV
ORPHELINE
LIFE
LADY MACBETH

3 JAAR
VERTIGO

Guardians of the Galaxy Vol. 2

De geschifte ruimtefamilie doorgelicht

#31

april 2017

VERTIGO VIERT ZIJN 3^e VERJAARDAG MET STIJL!

NIEUWE
ABONNEMENTS-
FORMULES

GROOT - € 25

10 NUMMERS IN JE POSTBUS
(EN EEN KLEIN EXTRAATJE)

GROOTER - € 100

GROOT + 1 T-SHIRT OF ILLUSTRATIE
+ VOORRANG OP ONZE EVENTS

GROOTST - € 200

GROOTER + EXTRA T-SHIRT EN/OF
ILLUSTRATIE + DUOTICKETS VIP-EVENTS

NIEUWE
GOODIES

NIEUWE
EVENTS

18/04
GET OUT

25/04
GUARDIANS OF THE GALAXY VOL. 2

IN
KINEPOLIS GENT
SPONSORED BY

MOBILE VIKINGS

ALLE INFO: VERTIGOWEB.BE

GELUKKIGE VERJAARDAG, VERTIGO!

FACEHUGS FROM ALL OF US

A L I E N

C O V E N A N T

17 MEI IN DE BIOSCOOP

FACEBOOK.COM/ALIENMOVIESBE #ALIENCOVENANT

Happy
BIRTHDAY

FROM KINEPOLIS

kinepolis.be

**SO FAST AND STILL FURIOUS AFTER THREE YEARS.
HAPPY BIRTHDAY, VERTIGO!**

cinéart
presents

NA "LA ISLA MINIMA"
EEN IJZERSTERKE EN INDRIJKWEKKENDE
SPAANSE THRILLER

★★★★★
KRACHTIG

FOTOGRAMAS

★★★★★
INTENS

THE HOLLYWOOD REPORTER

★★★★★
PURE CINEMA

CINEMANIA

BEST FILM
BEST SCRIPT BEST NEW DIRECTOR
BEST SUPPORTING ACTOR
- GOYA AWARDS 2017 -

BEST ACTRESS
VENICE FILM FESTIVAL 2016
- ORIZZONTI -

TARDE PARA LA IRA

THE FURY OF A PATIENT MAN

EEN FILM VAN RAÚL ARÉVALO

26 APRIL IN DE BIOSCOOP

3 JAAR!
CINÉART FELICITEERT
VERTIGO VAN HARTE

VERTIGO

cinéart

www.cineart.be

f /cineartbe

y /cineartbe

t /cineartbe

ig /cineart_belgium

studio
universal

GET OUT. AND PARTY!

FROM THE MIND OF JORDAN PEELE AND
BLUMHOUSE THE PRODUCER OF THE VISIT, INSIDIOUS & THE GIFT

JUST BECAUSE YOU'RE INVITED, DOESN'T MEAN YOU'RE WELCOME.

GET OUT

WRITTEN AND DIRECTED BY
JORDAN PEELE

VANAF 3 MEI IN DE BIOSCOOP

GetOut.Movies.be #GetOut UniversalPicturesBelgium

LUC TUYMANS THE SWAMP

9.4 TOT 21.5.17

VERNISSAGE 09.04.17 15h.

GERT ROBIJNS - RESETHOME
SINT -TRUIDERSTEENWEG 137, 3840 BORGLOON

The Legacy - seizoen 3

Acquitted
seizoen 2

Midnight Sun

Johan Falk
seizoen 3

Ontdek het beste van de Scandinavische series op WWW.LUMIERESHOP.BE

ARTESIS PLANTIJN
HOGESCHOOL ANTWERPEN

INFOMARKT
ZATERDAG 29 APRIL 2017

3 jaar
Vertigo!
Bravo!

WWW.AP.BE

We are Groot

Tijdens de eerste editie van de Vertigo Awards-show, vorig jaar in Kinopolis Gent, vond ik er niet beter op dan mijn entree te maken met een plastic replica van Baby Groot, het boomachtige wezen uit *Guardians of the Galaxy*, in mijn handen.

Toen ik na wat een eeuwigheid leek te duren eindelijk vooraan stond en de microfoon in mijn handen kreeg geduwd, stamelde ik: “*We are Groot*, *we are Vertigo*.” Ik parafraseerde daarmee “*I am Groot*”, het enige zinnetje dat de aandoenlijke alien in de mond neemt in de Marvelknaller, en dat na de release in 2014 uitgroeide tot een strijdkreet die bioscoopgangers over de hele planeet verenigt in hun passie voor film.

Als ik terugkijk op de eerste drie jaar *Vertigo*, is dat soort onversneden film liefde allesoverheersend. Van mensen die me op de gekste momenten komen vertellen dat ze ons magazine maandelijks van a tot z lezen, over lui die onze onlineberichten dagelijks liken, delen en becommentariëren, tot zij die na een van onze avant-premières dolblij verkondigen dat ze dankzij ons een parel hebben ontdekt die ze anders hoogstwaarschijnlijk links hadden laten liggen.

Laten we een kat een kat noemen: zonder dat warme familiegevoel zouden we dit 31e nummer nooit hebben gehaald – dat, én de gulle steun van adverteerders binnen en buiten de filmsector natuurlijk. Hopelijk slagen we er ooit in om werkelijk alle harten te injecteren met een duizelingwekkende dosis *Vertigo*-liefde.

En nu moet je me vergeven, ik ga al in de rij staan voor *Guardians of the Galaxy Vol. 2*!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaaninema

TOP OF THE COPS.

NIEUWE SERIE LETHAL WEAPON

Vanaf zondag om 20u30 op VIER.

18

26

36

46

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN *Vele hemels*

14

FILMFAN *Dennis Tyfus*

16

CLOSE-UP

GUARDIANS OF THE GALAXY VOL. 2

18

LADY MACBETH

22

THE EAGLE HUNTRESS

24

LIFE

26

ORPHELINE

30

GHOST IN THE SHELL

32

SPECTRUM *Haile Gerima*

34

MOOOV

36

POINT OF VIEW

RECENSIES

46

BESTE.FILM.OOIT. *The Incredibles*

50

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Dennis Van Dessel, Matthieu Van Steenkiste, Charlotte Van Campenhout, Maren Moreau, Chloé Bauwens, Christophe Verbiest

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Jolien Van Roelenbosch

EINDREDACTIE Geert Van der Hallen

LAYOUT Make It Epic

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

[www.twitter.com/VERTIGObe](https://twitter.com/VERTIGObe) www.facebook.com/VERTIGObe

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeeldt werk

START IT @RBC

ACHTER DE SCHERMEN

Vele hemels

Script supervisor Sophie van de Pol houdt het coherent.

tekst JONAS GOVAERTS

foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Vele hemels boven de zevende, de debuutroman van Griet Op de Beeck, was zo'n succes dat een verfilming niet lang op zich kon laten wachten. Sophie van de Pol was fan van het boek en wilde maar al te graag meewerken aan *Vele hemels* van regisseur Jan Matthys.

Als script supervisor waakt de 26-jarige Nederlandse nauwgezet over de continuïteit. "Maar Jan vroeg me ook om het spel van de acteurs mee in het oog te houden", verduidelijkt ze. "*Vele hemels* telt maar liefst vijf hoofdpersonages, en hun verhaallijnen worden kriskras door elkaar opgenomen. Dan moet er natuurlijk extra op de emotionele coherentie worden gelet."

Van de Pols voornaamste wapen is haar iPad: "Ik hoef maar op een knopje te duwen en mijn tablet neemt de tijdscode van de camera over. Makkelijk zat! Ik bewonder collega's die alles nog met pen en papier doen: zo snel zou ik nooit kunnen schrijven."

's Avonds de knop omdraaien vindt van de Pol best moeilijk: "Als ik op opnamedagen naar de bioscoop ga, betrap ik mezelf erop dat ik heel erg op reflecties zit te letten. Vraag me ook niet om de plot na te vertellen, maar ik kan wel heel precies zeggen hoeveel shots er in een bepaalde scène zaten. *(lacht)*"

NAJAAR 2017 IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Dennis Tyfus

Up- and Downgrades (pt. 1), de nieuwe expo van Dennis Tyfus, staat helemaal in het teken van het zelfportret. De 37-jarige Antwerpenaar heeft dan ook meerdere gezichten: naast kunstenaar is hij ook labelbaas, grafisch ontwerper, radiomaker, muzikant, uitgever, tatoeëerder... en film liefhebber, natuurlijk!

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is je vroegste filmherinnering?

DENNIS TYFUS: "Als kind zag ik *Ferris Bueller's Day Off* heel vaak. Vreemd eigenlijk, want in tegenstelling tot Ferris was ik geen spijbelaar: ik ging juist heel graag naar school."

Wat is de recentste film die je zag in de bioscoop?

"Paterson van Jim Jarmusch. Ik leerde hem kennen door zijn connectie met de *no wave* (New Yorkse avant-gardescene die eind jaren 70 experimenteerde met noise, freejazz en funk, nvdr.). Ik hou er wel van als een artiest naar andere kunstvormen knipoogt in zijn werk. In *Paterson* passeerde plots een verwijzing naar Fluxuskunstenaar Nam June Paik: toen veerde ik even op."

Welke film had nooit gemaakt mogen worden?

"Ik was fan van Harmony Korines *Gummo* en *Julien Donkey-Boy*. Zijn recentste film, *Spring Breakers*, heb ik echter met moeite uitgezeten. Dat vond ik echt platte uitlathcinema."

Wat is de meest beklijvende scène uit de filmgeschiedenis?

"Het moment in *Irréversible* waarop Vincent Cassel iemands hoofd inslaat

"BENOÎT POELVOORDE HEEFT
IETS PEDANTS, WAAR IK MET EEN
GROTE GRIJNS NAAR KIJK."

met een brandblusser. Mijn maag draaide bijna om, mede door de oorverdovende soundtrack van Daft Punk-lid Thomas Bangalter. Ik ken trouwens de kerel die het slachtoffer speelde: Jean-Louis Costes, een aanstellerige performancekunstenaar die graag zijn gevoeg doet op het podium. Ik zag ooit hoe hij een meisje probeerde te versieren met een restje stront op zijn neus. (*lacht*)"

Wat is de beste film aller tijden?

"Momenteel ben ik behoorlijk geobsedeerd door *Sweet Movie* van de Serviër Dušan Makavejev: een

psychedelische film waarin zowat alle radicale kunststromingen uit de sixties passeren. De Franse surrealist Roland Topor speelt erin mee, de Weense Aktionisten hebben een cameo... Fantastische soundtrack ook, van Manos Hadzidakis."

Heb je iets met Belgische cinema?

"Als Benoît Poelvoorde van de partij is, kijk ik sowieso. Zelfs zijn recente pulpfilms heb ik gezien. Wat een fantastische acteur: hij straalt iets pedants uit, waar ik met een grote grijns naar kijk. Zelfs zijn interviews zoek ik op: hij zit daar met zijn hemd open, laat

niemand uitspreken... heerlijk. En *C'est arrivé près de chez vous* blijft een van de beste films ooit gemaakt."

Welke filmmaker kan jou echt bang maken?

"Beeldend kunstenaar Cameron Jamie. Die heeft ooit een documentaire gemaakt over de Krampustraditie in Oostenrijk: *Kranky Klaus*, echt akelig. De Krampus is een demon die Sinterklaas vergezelt in de Alpenlanden. Live werd de film muzikaal begeleid door The Melvins, wat het allemaal nog griezeliger maakte. Jamie is trouwens het grote voorbeeld van Harmony Korine: telkens als hij een goed idee heeft, gaat Korine er wat later mee aan de haal. (*lacht*) Leg Jamies kortfilm *Massage the History* maar eens naast Korines *Trash Humpers*, en je zult zien wat ik bedoel."

Tot slot: wie mag jou spelen in de Dennis Tyfus-biopic?

"Jack Nicholson. Omdat hij de enige acteur is wiens voorhoofd groot genoeg is."

@Jonas_Govaerts

Up- and Downgrades (Pt. 1)

Van 12 april tot 7 mei in Pinkie Bowtie (Wolstraat 31, 2000 Antwerpen)

PINKIEBOWTIE.COM

FAMILIE- ALBUM

In *Guardians of the Galaxy Vol. 2*, het langverwachte vervolg op de gigantische Marvelhit uit 2014, lijkt het zootje ongeregeld dat het universum tegen wil en dank beschermt steeds meer op een gezin. Wat wil je ook met een bonte verzameling verloren vaders, nieuwbakken broers, ruziënde zussen en afwezige moeders?

En dan vergeten we bijna Baby Groot nog!

tekst STEVEN TUFFIN

VADERS

Vaders spelen een cruciale rol in de *Guardians of the Galaxy*-franchise. Gamora (Zoe Saldana) en Nebula (Karen Gillan) deden in het verleden verschrikkelijke dingen omdat ze opgevoed werden door de tirannieke Thanos, waarover later meer. Star-Lord (Chris Pratt) werd op zijn beurt grootgebracht door de ruimte-piraat Yondu (Michael Rooker), maar is altijd blijven hopen op een ontmoeting met zijn echte vader. Dat blijkt de eeuwenoude alien Ego the Living Planet te zijn. Als die zich in de sequel aandient in menselijke vorm (Kurt Russell), brengt dat begrijpelijkerwijs heel wat teweeg bij de leider van de Guardians.

BROERS

Aan broers – of beter: broeders – geen gebrek in deze scifreeks. Zo groeien de wraakzuchtige weduwnaar Drax the Destroyer (Dave Bautista) en Star-Lord naar elkaar toe. De genetisch gemanipuleerde wasbeer Rocket (Bradley Cooper) kan het goed vinden met Yondu, die zijn leiderspositie bij de moorddadige Ravagers inruilt voor een plaatsje bij de Guardians. En achter de schermen lopen twee echte broers rond: scenarist-regisseur James en acteur Sean Gunn. Die laatste heeft een dubbelrol in de franchise: hij fungeert als stand-in voor de computergeanimeerde Rocket en speelt Kraglin, de tweede in rang bij de Ravagers, die in *Vol. 2* een beduidend grotere rol heeft.

ZUSSEN

Pleegzussen Gamora en Nebula kunnen elkaars bloed drinken na de gebeurtenissen in het eerste filmavontuur van de Guardians. Niet moeilijk, als je elkaar aan de lopende band de duvel aandoet. Ze kregen verraad en geweld dan ook met de paplepel ingegoten door Thanos, de snoondaard die in het volgend jaar te verschijnen *Avengers: Infinity War* ook onze planeet zal bedreigen. De wonderen zijn de Melkweg echter nog niet uit, want de zussen lijken in *Vol. 2* opnieuw closer te worden. “Alleen weet je nooit met Nebula”, waarschuwt James Gunn.

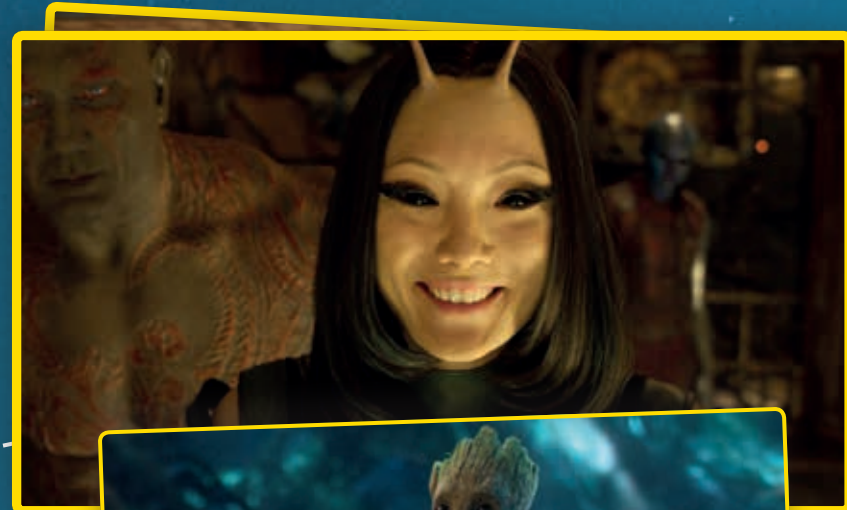
MOEDERS

Moeders schitteren door afwezigheid in de *Guardians of the Galaxy*-franchise. Hoewel: met enige verbeelding kun je stellen dat Gamora de moederfiguur van de bende is. En Star-Lords jammerlijk overleden mama is verantwoordelijk voor de verrukkelijke soundtrack die aflevering één des te onvergetelijker maakte. De *Vol. 2* uit de titel van de sequel is trouwens een verwijzing naar de nieuwe mixtape die Star-Lord vond in de finale van deel één. Volgens James Gunn is de songkeuze op de tweede *Awesome Mix* diverser, en staan er naast absolute klassiekers ook onbekende pareltjes op.

ADOPTIEKIND

Star-Lords vader brengt gezelschap mee in de vorm van Mantis, een wezen dat gedachten kan lezen – wat natuurlijk voor hilarisch gênante momenten zorgt. Met haar complete gebrek aan sociale skills is Mantis een gedroomd nieuw lid van de Guardians-familie. Ze kan het vooral goed vinden met die andere flapuit, Drax. “Mantis gedraagt zich echt als een kind”, vertelt actrice Pom Klementieff. “Ze ontdekt allerlei nieuwe emoties en leert langzaam maar zeker hoe je je gevoelens moet uiten. Dat zoiets met vallen en opstaan gebeurt, lijdt natuurlijk geen twijfel. Soms komt ze ongelooflijk onbeholpen uit de hoek.”

BABY GROOT

Nadat de boomachtige Groot zich in de vorige aflevering had opgeofferd om de overige Guardians te redden van een gewisse dood, keerde hij terug als een minuscule versie van zichzelf, die prompt Baby Groot werd gedoopt. De al iets grotere Groot uit *Vol. 2* wordt door stemacteur Vin Diesel als volgt omscheven: “Hij is uitermate naïef, barst van de energie, denkt zelden na en loopt vooral heel veel rond.” Eén ding wil James Gunn benadrukken: “Baby Groot werd me niet opgedrongen door Marvels merchandise-afdeling. Ik weet dat hij er superschattig uitzielt, maar ik durf te stellen dat het personage veel complexer is dan in de vorige film.”

VANAF 26 APRIL IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» VERTIGUARDIANS

Ter ere van de derde verjaardag van dit filmmagazine organiseren we op 25 april een avant-première van *Guardians of the Galaxy Vol. 2* in Kinepolis Gent. Ontdek op Vertigoweb.be hoe je van de partij kunt zijn!

LADY MACBETH

ZWOELE WRAAK

Alweer een Shakespeare-verfilming? Mis! *Lady Macbeth* drijft op de passionele avonturen van een jonge vrouw in een liefdeloos huwelijk in het Victoriaanse Engeland. Katherine weet wat ze wil en gaat daarbij soms genadeloos te werk. En dat is oké, vindt regisseur **William Oldroyd**. “Waarom moeten vrouwen per se charmant zijn?”

tekst RUBEN NOLLET

Geen moordzucht en machts-honger in *Lady Macbeth* van William Oldroyd. De Brit regisseerde tot nog toe alleen maar theater en heeft aardig wat Shakespeare op de planken gebracht, maar deze keer liet hij het oeuvre van ‘The Bard’ ongemoeid. Voor zijn debuutfilm vond hij inspiratie in *Lady Macbeth uit het district Mtsensk*, een roman van de Russische schrijver Nikolai Leskov uit 1865.

Het hoofdpersonage, Katherine, hunkert naar vrijheid en is bereid om daarvoor te vechten. Maar dat blijkt aartsmoeilijk in het strenge Victoriaanse Engeland, waar de vrouw aan de haard hoort. Ze zit vast in een gearrangeerd huwelijk met een man

die haar nauwelijks buitenlucht gunt. Extreme omstandigheden vragen om extreme maatregelen, en die dienen zich aan wanneer een aantrekkelijke staljongen op het toneel verschijnt.

Complex katje

Handelt deze *Lady Macbeth* uit passie, terwijl Shakespeares versie gedreven werd door ambitie? Oldroyd nuanceert: “Obsessie lijkt me in dit geval juister. Katherine begint een affaire omdat ze koste wat het kost onafhankelijk wil zijn. Ik ben ervan overtuigd dat het met om het even wie had kunnen gebeuren. Ze zet haar zinnen niet op een specifieke man, wel op waar hij voor staat.”

Katherine is dan ook geen katje om zonder handschoenen aan te pakken,

en daarin verschilt ze danig van haar bijna-naamgenote uit *Wuthering Heights* of andere vrouwen uit Europese literatuurklassiekers van die tijd, zoals Jane Eyre en Madame Bovary. Katherine neemt wat haar toekomt, en als het moet laat ze anderen opdraaien voor de gevolgen.

Oldroyd: “Toen we aan de film werkten, kreeg ik voortdurend te horen dat Katherine niet erg sympathiek is. Wat een vreemde opmerking. Hoeveel onaangename mannelijke hoofdpersonages zijn er niet? Waarom moeten vrouwen per se charmant zijn? Ik vind Katherine allesbehalve onuitstaanbaar. Ze is jong en onbezonnen, complex en tegenstrijdig, met goede en slechte kanten.”

Thee met een vleugje seks

Voor een stevige rol als die van van Katherine had Oldroyd een sterke actrice nodig, en die vond hij in Florence Pugh. De jonge Britse had haar talent al getoond in het psycho-seksuele tienerdrama *The Falling*, over een epidemie van flauwvallende meisjes op een kostschool in de jaren zestig. In *Lady Macbeth* trekt ze zonder pardon de hele film naar zich toe.

“Florence was amper 19 toen we begonnen te draaien”, vertelt Oldroyd. “De rol was dus geen enorme sprong voor haar. Ze staat net zoals haar personage ontzettend hartstochtelijk in het leven. Haar grootste uitdaging was het inbeelden van Katherines bikkelharde, onophoudelijke strijd

tegen de patriarchale maatschappij.”

Het is grotendeels dankzij Pugh dat *Lady Macbeth* zo ondeugend is geworden. Meer dan Oldroyd zelf had verwacht, al had hij sommige komische scènes bewust ingebouwd. “Zoals het bezoek van de priester: Katherine heeft net liggen neuken met haar minnaar, en het volgende moment zit ze thee te drinken met een saaie clericus. Terwijl ze bij wijze van spreken nog naar seks ruikt.”

Dat moment met de priester is trouwens zeer persoonlijk voor Oldroyd, die lange tijd overwoog om er zelf een te worden. “De kerk interesseert me nog steeds, maar dan als buitenstaander”, zegt hij met een lachje. “Ik ben niet langer gelovig. Dat

komt ervan als je theologie studeert: je wordt met de kleine lettertjes geconfronteerd.” ▣

VANAF 12 APRIL IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» BRITSE BEGINNERS

Florence Pugh heeft alles in zich om een grote te worden. Maar Groot-Brittannië barst van de beloften. Op Vertigoweb.be lees je welke jonge Britse wolven nog staan te trappelen om door te breken.

OP EENZAME HOOGTE

De Mongoolse steppe, een kolossale arend en een meisje dat de eerste vrouwelijke jager van haar volk hoopt te worden: *The Eagle Huntress* heeft iets van een Disney sprookje, maar de documentaire van **Otto Bell** toont vooral dat de werkelijkheid wonderbaarlijk kan zijn. “Je kunt alles bereiken wat je wilt.”

tekst **CHLOÉ BAUWENS**

Hoe komt een Britse documentairmaker in godsnaam terecht in een gemeenschap van Kazachse nomaden? Voor Otto Bell begon alles met werk van de fotograaf Asher Svidensky. Die had beelden gemaakt van Aisholpan, een dertienjarig meisje dat met een arend jaagt en zo eeuwenoude gebruiken trotseert – het jagersberoep is in haar cultuur traditioneel een voorrecht voor mannen.

“Toen ik op die foto’s stootte, zag ik meteen de ingrediënten voor een prachtig verhaal. Dat breed lachende meisje, die gigantische vogel, het indrukwekkende landschap. Aisholpan straalt een immense kracht uit, terwijl ze vanop haar arm een arend de lucht in stuurt. Ik wilde dolgraag een

documentaire over haar maken.”

Bell nam contact op met Svidensky, en het duo vertrok samen met cameraman Chris Raymond naar Mongolië om Aisholpan en haar familie op te sporen. Op dat moment was de regisseur al tevreden geweest als hij het meisje had kunnen registreren, om te bewijzen dat ze meer was dan een krachtige foto. Met de beelden wilde hij in zijn thuisbasis New York op zoek naar investeerders. “Maar”, zegt Bell, “je kunt zoveel plannen als je wilt, de realiteit haalt je vaak in.”

Mongools feminisme

Tijdens hun allereerste dag bij de familie was het al meteen raak: Aisholpans vader, een ervaren jager, nodigde het drietal uit om mee op pad

te gaan en een unieke gebeurtenis te aanschouwen. Aisholpan had tot dan toe getraind met haar vaders vogel, maar was klaar voor een eigen arend. Het meisje zou er zelf een vangen, en het trio mocht erbij zijn. “Ik had die scènes graag beter voorbereid”, vertelt Bell, “maar er was geen andere keuze. Elke vorm van planning die ik in mijn hoofd had, moest ik op dat moment overboord gooien.”

Anderhalf jaar lang gingen Bell en zijn crew met Aisholpan op pad: ze filmde het meisje terwijl ze oefende met haar arend, en ze waren er ook bij toen ze als eerste vrouw ooit deelnam aan een jachtfestival. “Het was verbazend hoe we de houding van de gemeenschap zagen veranderen. Bij ons eerste bezoek konden de mannen

niet eens vatten dat een meisje zo vastberaden inging tegen de traditie. Maar na haar eerste succesvolle winter als jager werd Aisholpan al uitgenodigd om de nieuwjaarsparade te leiden. Het was nooit mijn bedoeling om Mongoolse vrouwenrechtenkwesties in beeld te brengen, maar je kunt niet ontkennen dat we vrouwelijk doorzettingsvermogen in volle glorie tonen”, vertelt Bell enthousiast.

Miss Daisy

Na de wereldpremière van *The Eagle Huntress* op het Sundance Film Festival in 2016 kwam met Daisy Ridley een andere sterke vrouw aan boord. De *Star Wars*-actrice raakte zo ontroerd door Aisholpans verhaal dat ze de rol van uitvoerend producent op zich

nam en de film van een voice-over voorzag. Op die manier werd de docu toegankelijker voor westerse leestijdsgenoten van het hoofdpersonage. “Oorspronkelijk was de film helemaal ondertiteld. Nu begrijpen jongere kijkers beter wat er gebeurt”, legt Bell uit.

Ridleys bijdrage, de krachtige beelden en de volharding van de jonge Aisholpan: het zijn allemaal redenen waarom deze tot de verbeelding sprekende documentaire jonge mensen kan inspireren, denkt Bell: “Ik hoop dat meisjes en jongens dankzij dit verhaal zelf hun dromen zullen waarmaken. In het hart van de film, achter de vreemde taal en exotische tradities, gaat een universele boodschap schuil: werk hard, wees

vastberaden, trek je niets aan van wat anderen zeggen. Zo kun je alles bereiken wat je wilt. Kijk maar naar Aisholpan.” ▣

VANAF 12 APRIL IN DE BIOSCOOP

@chloebauwens

» HOOGVLIEGERS

Op *Vertigoweb.be* duiken we het grote filmgeschiedenisboek in en lijsten we andere voltreffers op waarin vogels een cruciale rol spelen. Wedden dat *Kes* van Ken Loach van de partij zal zijn?

LIFE

SURVIVAL IN SPACE

De bemanningsleden van een ruimtestation worden belaagd door een buitenaards wezen: kan het nog clichématiger? En toch overstijgt de sciencefictionthriller *Life* met Jake Gyllenhaal en Ryan Reynolds het niveau van een aftands *Alien*-afkooksel. Met dank aan regisseur Daniel Espinosa.
“Pulp interesseert me niet.”

tekst STEVEN TUFFIN

Daniel Espinosa is er geen van dertien in een dozijn. Niet als mens, niet als regisseur. Enkele weken voor zijn geboorte in 1977 ruilden zijn ouders het geboorteland van zijn Chileense vader in voor dat van zijn Zweedse moeder, om te ontsnappen aan de terreur van het Pinochetregime. Zijn eerste levensjaren bracht hij door in een arbeiderswijk in Stockholm, maar daarna verhuisde hij naar Afrika, waar zijn moeder werkte voor de Verenigde Naties.

Tijdens zijn tienerjaren, terug in Zweden, kwam Espinosa meermaals in aanraking met het gerecht vanwege vechtpartijen, inbraken en autodiefstal. Hij werd echter niet naar een instelling gestuurd maar naar een elitaire kostschool, waar hij een kamer deelde met de zoon van Lasse Hallström. Na een ontmoeting met de gevierde regisseur van onder meer *My Life as a Dog* en *The Cider House Rules*, besloot hij in diens voetsporen te treden.

Espinosa schreef zich in aan de Danish Film School en brak zo'n tien jaar later door met zijn derde langspeelfilm, *Snabba Cash*. De bikkelharte actieprent trok de aandacht van Hollywood, waardoor hij niet veel later op de set van *Safe House* stond, een

stevige thriller met Denzel Washington en Ryan Reynolds. Daarna gooide hij het over een andere boeg met *Child 44*, een bestsellerbewerking met Tom Hardy en Noomi Rapace die zich afspeelt in het Rusland onder Stalin.

Met zijn nieuwste film verkent Espinosa alweer nieuwe horizons. *Life* is een rasechte sciencefictionprent met Jake Gyllenhaal, Ryan Reynolds en *Mission: Impossible* – *Rogue Nation*-revelatie Rebecca Ferguson als leden van het internationale team dat het ruimtestation ISS bemant. Wanneer het zestal een op hol geslagen Marssonde weet tegen te houden, ontdekken ze een sample die het bestaan van buitenaards leven bewijst. Euforie alom, zou je denken, maar het microscopische organisme groeit pijlsnel en heeft het bovendien op de crew gemunt.

“Waarom niet?”, stoot Espinosa terug als ik vraag waarom hij zich aan een scifithriller heeft gewaagd. “Alle grote filmmakers – Stanley Kubrick, Andrei Tarkovsky, noem maar op – gingen me voor. Je kunt zelfs stellen dat *The Silence* van Bergman iets van het genre in zich heeft. Volgens mij wil elke cineast ooit wel eens een sciencefictionfilm maken. Het is het soort cinema dat het dichtst aanleunt bij dromen. En als mijn collega's en ik

één ding gemeen hebben, is het wel dat we dromen willen verwezenlijken.”

Dit is je tweede samenwerking met Ryan Reynolds. Was het zijn verdienste dat je bij het project betrokken raakte? DANIEL ESPINOSA: “Eerder andersom.

Ik viel voor het scenario omdat het me een paar keer compleet wist te verrassen. Toen ik aan de casting begon, was één rol echt perfect voor Ryan. Maar op het moment dat ik hem wilde bellen, was *Deadpool* net uit, en ik vreesde dat hij nooit zou willen meedoen in ons medium budget-filmpje. Gelukkig kan hij het erg goed vinden met mij en met scenaristen Rhett Reese en Paul Wernick (*die ook Deadpool schreven, nvdv.*), en ging hij akkoord.”

Ondanks het aandeel van die drie Deadpool-figuren gaat het er in Life bloedserieus aan toe.

“De eerste versie van het scenario bevatte veel meer grappen. Rhett en Paul houden van *pulpy* humor, ik niet. Ryan wist dat maar al te goed en vond het net interessant dat ik voor een donkerdere, ‘realistischere’ aanpak wilde gaan. Kijk, niemand kan ontkennen dat het verhaal op dat van *Alien* lijkt. Het grote verschil zit 'm in de achtergrond. De Ridley Scott-klassieker speelt zich af in een dystopische toekomst, terwijl *Life* zich in het ‘net niet hier en nu’ afspeelt. Waarschijnlijk ligt het aan mijn onderzoekte, Scandinavische temperament, maar de kans om van de film meer *science fact* dan sciencefiction te maken, sprak me enorm aan.”

Een vroege scène in je film bestaat uit één ononderbroken camerabeweging. Die long take moet niet onderdoen voor die uit Gravity van Alfonso Cuarón.

“Het was in ieder geval niet mijn bedoeling om hem de loef af te steken. Dat lijkt me een onmogelijke opdracht. (*lacht*) Wat ik wel wilde doen, was de techniek waarmee hij de ontzaglijke grootte van *outer space* overbracht zo naar mijn hand te zetten dat het

claustrofobische van het ruimtestation voelbaar wordt. Eigenlijk wilde ik de locatie tonen als een organisme dat langzaam maar zeker aangetast wordt door de aanwezigheid van de alien. Vandaar ook dat rood naar het einde toe de overheersende achtergrondkleur wordt.”

De alien werd ontworpen door Ziggy, een Zweedse graffitiartiest uit je vriendenkring. Moest je hem niet tegenhouden om volledig pulpy te gaan?

“Ik had mijn voorzorgen genomen en zette hem samen met een gerespecteerde geneticus. In de ene hoek had je dus een geflipte kerel die vindt dat de wereld naar de kloten is en dat alles kan, en in de andere hoek zat een man van de wetenschap die niet toeliet dat er buiten de lijntjes werd gekleurd van wat werkelijk kan. Het zorgde voor een gespannen sfeer, maar het uiteindelijke resultaat mag er best wezen.”

Zonder al te veel te willen verklappen: naar het einde toe krijgt het elastische, spierachtige wezen iets wat op een gezicht lijkt. Klopt dat element binnen het wetenschappelijk verantwoorde plaatje?

“Misschien niet helemaal, maar we beseften dat een ultieme confrontatie

met een brok blubber niet bepaald beklijvend zou zijn. Bovendien onderlijnen we op die manier dat de alien niet zoveel verschilt van de mens. Ook hij stelt alles in het werk om te overleven.”

“Ik voel niets dan haat voor dat ding”, zegt Rebecca Fergusons personage op een bepaald moment. Dat zinnetje greep me enorm aan, zeker in deze tijden waarin onverdraagzaamheid hoogtij viert.

“De wereldberoemde astronoom Carl Sagan zei in dat opzicht iets frappants: ‘De vraag is niet hoe buitenaardse wezens zouden reageren bij een eerste ontmoeting met ons, maar op welke manier wij zouden reageren.’ Het is niet ondenkbaar dat wij door een paniecreactie dingen zouden doen die de aliens als vijandig interpreteren en met het nodige geweld beantwoorden.

Ik vind het echt ongelooflijk dat we nog steeds niet van onze fouten hebben geleerd. Wat er nu gebeurt met al die vluchtelingen, zal alleen maar voor meer haat jegens het Westen zorgen. Ik ben ontzettend dankbaar voor de kansen die mijn familie in Zweden heeft gekregen, maar we zijn enkel en alleen naar daar gevlucht omdat de VS zich hadden bemoeid met de politieke situatie in Chili, en zo verschrikkelijke

verwickelingen in gang hadden gezet.”

Een laatste vraag: je gaf zelf eerder al aan dat Life barst van de verrassende plotwendingen. Ben je niet bang dat spoilers welig zullen tieren op het internet eens de film in de zalen draait?

“Ik hoop vooral dat hij aanslaat bij het publiek. Een film als *Life* is niet zo vanzelfsprekend als je denkt. Goed, het gaat om een genrefilm met een paar bekende koppen. Maar alle films die geen deel uitmaken van een franchise of gebaseerd zijn op een comic, worden dezer dagen als gigantische gokken beschouwd.”

VANAF 19 APRIL IN DE BIOSCOOP

@Waaanzinema

» SCIFISCHEPSELS

De alien uit *Life* is natuurlijk niet de eerste en zeker ook niet de laatste die onschuldige astronauten naar het leven staat. Op *Vertigoweb.be* overlopen we onze favoriete bangelijke buitenaardse beesten.

ORPHELINE

DE ANDERE ADÈLE

Na haar hoofdrol in *La fille inconnue* van de gebroeders Dardenne keert Adèle Haenel terug naar de Franse cinema. In het drama *Orpheline* speelt ze één versie van een vrouw met vier totaal verschillende gezichten. Klinkt uitdagend, en daar houdt Haenel wel van. “Ik wil me niet in slaap laten wiegen.”

tekst RUBEN NOLLET

Ik ben een beetje een kwajongen, ja.” Adèle Haenel grijnst. De actrice heeft dan wel een engelengezicht, er fonkelt ook iets duivels in haar ogen. We zijn ver weg van de rode lopers van deze wereld en Haenel heeft zich niet opgekleed: een sweater, een jeans en een paar sportschoenen volstaan voor dit gesprek. In plaats van recht op haar stoel te zitten, hangt ze bovendien half over de tafel. Niet onverschillig, wel op haar gemak.

Haenel houdt niet van compromissen. Toen ze in 2014 een César kreeg voor haar bijrol in het Franse drama *Suzanne*, was haar dankwoord meteen ook haar coming-out. Professioneel kiest ze evenmin voor de weg van de minste weerstand. Of zoals ze het zelf formuleert: “Ik wil meewerken aan films die de moed hebben om iets nieuws te proberen. Het is belangrijk om te rebelleren tegen de vorige generatie.”

Radicale keuzes

Orpheline past zeker in die filosofie. Regisseur Arnaud des Pallières, bekend van *Michael Kohlhaas*, vertelt in vier episodes het verhaal van één personage, Karine. Zij raakt verward in iets wat haar hele leven op de helling zet.

Een personage tonen als kind, prille tiener, jongedame en volwassen vrouw: het lijkt niet erg baanbrekend, maar des Pallières maakt een radicale keuze. In plaats van vier actrices te casten

die op elkaar lijken, houdt hij totaal geen rekening met hun uiterlijk. En dus speelt Adèle Exarchopoulos (*La vie d'Adèle*) een jongere versie van Haenel, ook al zien ze er compleet anders uit - ze hebben zelfs niet dezelfde oogkleur.

“Fantastisch idee vond ik dat”, zegt Haenel enthousiast. “Het is een goede manier om te tonen dat elke mens uit allerlei personen bestaat. Aanvankelijk vroegen we ons af of we niet op z’n minst dezelfde lenzen moesten dragen. Maar uiteindelijk beslisten we dat het ons niets kon schelen. We gingen ervan uit dat de kijker zal volgen. We kozen niet voor de makkelijkste oplossing, en daar ben ik blij mee.”

Kracht van verandering

Haenel wil films maken die iets teweegbrengen bij het publiek, die de kijker uit zijn comfortzone lokken. Maar een film hoeft voor haar niet per se vormelijk radicaal te zijn, een vlammend onderwerp is ook goed. Vandaar haar rollen in het recente terrorisdrama *Nocturama* en het binnenkort te verschijnen *120 battements par minute*, ove de begin-dagen van de aids-actiegroep Act Up.

“Er is veel onrecht en weinig vreugde in onze wereld”, stelt Haenel. “En toch laten we ons in slaap wiegen. Daar wil ik tegenin gaan. Ik hoop dat cinema en theater het publiek wat door elkaar kan schudden. Die kracht hebben ze volgens mij, als ze maar genoeg lef hebben.”

Haenel wil ook zichzelf uitdagen, voegt ze toe. Het duurde bijvoorbeeld een hele tijd voor ze zich bij *Orpheline* kon vinden in de extreem gedetailleerde en gemillimeterde werkwijze van des Pallières. “Ik dacht dat hij heel snel op mijn zenuwen zou werken”, bekent Haenel. “Nu ben ik blij met de ervaring.”

Een paar weken geleden werkte ze de opnames af van haar allereerste komedie, *Remise de peine*, over een rechercheur die ontdekt dat haar pas overleden echtgenoot niet de heldhaftige politiemans was waarvoor iedereen hem hield. “Ik was bang om eraan te beginnen”, zegt ze. “Zullen de mensen lachen? Op een podium lukt het me in ieder geval wel. Het publiek lacht zelfs als ik een ernstige film als *La fille inconnue* inleid.”

VANAF 5 APRIL IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» DUBBELSPEL

Hetzelfde personage laten spelen door verschillende acteurs is per definitie een enorme uitdaging, zoals *Orpheline* bewijst. Op *Vertigoweb.be* tonen we hoe het kan. Of niet kan.

CYBERKLASSIEKER

Met *Ghost in the Shell* heeft Hollywood een live-actionupdate gemaakt van een animeklassieker die twintig jaar terug een onuitwisbare indruk maakte. Niet alleen op het Japanse bioscooppubliek, maar ook op Tinseltowntoppers als Steven Spielberg en James Cameron. Een terugblik op een verbluffende brok visionaire cinema!

tekst DENNIS VAN DESSEL

Al van bij de start van de opnames begin vorig jaar in het Nieuw-Zeelandse Wellington oogst de Hollywoodbewerking van *Ghost in the Shell* controverse. Niet door de nauwsluitende bodysuit van Scarlett Johansson, maar wel omdat de blanke actrice gecast werd in een rol die beschouwd wordt als Aziatisch erfgoed. In Japan en omstreken staat het origineel uit 1995 dan ook te boek als een regelrechte klassieker, terwijl hij het in het Westen nooit verder schopte dan culthit.

Niet zo verwondelijk met een uitdagend verhaal dat zich afspeelt in een toekomst waarin mensen hun ziel (of *ghost*) kunnen laten transplanteren naar technologisch gemodificeerde lichamen. In die wereld maken cyborg-flik Motoko en haar partner Batou jacht op de mysterieuze hacker Puppet Master, die zich toegang verschaft tot de *ghosts* van andere mensen/cyborgs.

Technobabble

Vanuit die premisse ontwikkelt zich een complexe plot vol politieke intriges, *technobabble*, verbluffende actiescènes en bespiegelingen over het menselijke bewustzijn. Masamune Shirow, het brein achter de manga waarop de anime gebaseerd is, was zwaar beïnvloed door sciencefictionmeesters

als Isaac Asimov en Philip K. Dick. Als een ware visionair bouwde hij voort op hun ideeën: nog voor het internet doordrong in elke vezel van het dagelijkse leven, presenteerde hij een digitaal netwerk dat alles en iedereen met elkaar verbindt, en stelde hij pertinente vragen over de onvermijdelijke fusie tussen mens en machine.

Met een budget van 10 miljoen dollar was *Ghost in the Shell* op dat moment de duurste anime aller tijden. Dat het geld deels uit de VS en het Verenigd Koninkrijk kwam, toont aan hoe ambitieus de producenten waren. Alleen kwam de verhoopte doorbraak er dus niet. Westerse critici prezen de adembenemende visuele stijl – een destijds unieke mix van traditionele celanimatie en computergegenereerde beelden – maar de plot vonden ze nodeloos verwarrend en de filosofische aspiraties pretentius.

Wildgroei

Filmmakers van over de grote plas waren er wel snel bij om *Ghost in the Shell* te roemen. Toen de Wachowski's hun idee voor *The Matrix* gingen pitchen bij producenten, toonden ze hen *Ghost in the Shell* met de boodschap: "Dit willen wij in live-action doen." En inderdaad: bepaalde sequenties in *The Matrix* lijken haast shot voor shot gebaseerd op de anime. James Cameron

noemde de film op zijn beurt visionair en liet zich er duidelijk door inspireren toen hij *Avatar* maakte. En dan zijn er nog de onbetwistbare invloeden in Steven Spielbergs *A.I.: Artificial Intelligence* en *Minority Report*.

Het mag duidelijk zijn: zonder *Ghost in the Shell* zouden heel wat westerse scifiblockbusters er helemaal anders hebben uitgezien of zelfs het daglicht gewoonweg niet hebben gezien. En daar houdt het niet op. In Japan volgde ondertussen een wildgroei aan spin-offs in de vorm van tv-series, sequels, videogames en – om de cirkel rond te maken – manga's. Wat het uiteindelijke lot van de Amerikaanse bewerking ook wordt: deze franchise is er eentje voor de eeuwigheid! ▣

NU IN DE BIOSCOOP

@DennisVanDessel

» DE ANDERE ANIME

Voor vele westerlingen is Japanse animatie synoniem met de producties van Studio Ghibli. Op Vertigoweb.be vind je een reeks titels die duidelijk maken dat het ook iets minder braafkan.

UP CINEMA

Haile Gerima mag dan geen veelfilmer zijn, als hij schiet, is het raak. In zijn weerbarstige fictiefilms en uitdagende documentaires fileert hij de wantoestanden in geboorteland Ethiopië en tweede thuis Amerika. De komende weken kun je in Cinematek in Brussel zijn werk ontdekken.

tekst **CHRISTOPHE VERBIEST**

Afrikanen worden verraden door de cinema. We worden nooit afgebeeld als mensen, maar als onontwikkelde personages.” Haile Gerima (71) was aan het begin van de seventies niet mals voor de filmindustrie. Voor de Ethiopische regisseur, die al een halve eeuw in de VS woont en werkt, is die woede de motor van een klein maar belangrijk oeuvre.

1968 was het jaar waarin Gerima vanuit Ethiopië naar de States verhuisde. In dat woelige jaar kwamen niet alleen studenten in opstand, maar ook zwarte Amerikanen die het openlijke racisme en de aanhoudende

vernederingen niet langer pikten. Aanvankelijk volgde Gerima een acteursopleiding in Chicago. Zijn vader was toneelauteur en een carrière op de planken leek hem evident. Maar hij werd steevast gecast in onderdanige rollen en voelde zich daardoor beperkt.

Gerima's interesse in theater taande snel en hij raakte gefascineerd door de kracht van cinema. In Ethiopië was film een middel om de geest te versuffen, maar Gerima wilde mensen wakker schudden met zijn camera. Hij verhuisde naar Los Angeles en ging film studeren aan de UCLA, de universiteit van Californië in Los Angeles. Daar groeide hij uit tot een van de

helden van de L.A. Rebellion, een beweging van politiek geëngageerde zwarte cineasten waar ook *Killer of Sheep*-legende Charles Burnett deel van uitmaakte.

Afrikaanse wortels

Gerima opereert dan wel vanuit de Verenigde Staten, toch heeft zijn werk diepe wortels in het Afrikaanse continent. In 1976 trok hij voor het eerst met een camera naar zijn geboorteland Ethiopië, met als resultaat *Harvest: 3000 Years*, een vinnig portret van de klassentegenstellingen in het land.

In 1993 kwam hij met zijn meesterwerk op de proppen: *Sankofa*, een fictiefilm waarin de slavenhandel onverbloemd behandeld werd. Zes jaar later volgde *Adwa*, een documentaire over een legendarische veldslag in 1896, waarbij het Ethiopische leger met speren en messen de beter uitgeruste Italiaanse kolonisten in de pan hakte. Die overwinning zorgde voor een golf van hoop in heel Afrika, al zou het nog ruim een halve eeuw duren vooraleer de dekolonisering echt begon.

In de fictiefilm *Teza* uit 2009, voorlopig Gerima's laatste project, keert een migrant na twintig jaar terug naar Ethiopië. Hij herkent zijn vaderland nauwelijks en zijn linkse idealen krijgen een knauw als hij ziet wat voor mensenrechtenschendingen president Mengistu heeft begaan onder het mom van het marxisme.

Amerikaanse kritiek

Ook Gerima's tweede vaderland ontsnapt niet aan zijn kritische blik. In zijn afstudeerproject *Bush Mama* (1975) voerde hij een zwarte Vietnamveteraan op, die bij zijn terugkeer in de VS het slachtoffer van racisme en sociale uitsluiting wordt.

Dat thema sneed hij zeven jaar later opnieuw aan in *Ashes and Embers*, een film die zijn afwijkende houding tegenover de radicale Afro-Amerikaanse ideologie in de verf zette.

Gerima opent met deze films de deur naar een wereld die je zelden ziet in Amerikaanse mainstreamcinema. Hij spuit zijn kritiek bovendien op hoogst originele wijze. Met verbrokkelde, collageachtige structuren zet hij zich ook vormelijk af tegen de taal die Hollywood oplegt.

Nee, dit is geen cinema om rustig bij weg te toezien! ▣

Artists In Focus: Haile Gerima loopt van 8 april tot 12 mei in Cinematek. Op 8 en 9 april leidt de regisseur zelf enkele films in.

Sankofa

Teza

TUSSEN DROOM & WERKELIJKHEID

Van Brugge tot Genk, van Turnhout tot Roeselare: kriskras door Vlaanderen stelt het filmfestival MOOOV een banket boordevol wereldcinema voor. Een van de must sees op het programma is *A Tale of Love and Darkness*, het regiedebuut van **Natalie Portman** naar de autobiografische roman van Amos Oz.
“Mijn naïviteit was mooi meegenomen.”

tekst RUBEN NOLLET

Natalie Portman heeft altijd al haar zin gedaan. “Liever slim dan beroemd”, zei ze toen ze haar filmcarrière onderbrak om psychologie te gaan studeren. Ook als debuterend regisseur is Portman ambitieus: *A Tale of Love and Darkness* belicht de complexe geschiedenis van het moderne Israël door de ogen van een kind.

Portmans regiedebuut is gebaseerd op de gelijknamige roman van Amos Oz, volgens velen de grootste nog levende schrijver van Israël en een politiek geweten voor de eeuwig onrustige natie. In zijn boek blikt Oz terug op zijn jeugd in Jeruzalem, dat vlak na de Tweede Wereldoorlog uitgroeide tot nieuwe thuishaven van het Joodse volk.

Zijn ouders waren vanuit Oost-Europa naar Israël verhuisd: vader Arie was een Litouwse Jood, moeder Fania kwam uit Polen. De eerste voelde zich meteen in zijn sas in Jeruzalem, de laatste had het veel moeilijker. Uiteindelijk zonk ze weg in een depressie, ontgoocheld door het leven in het Beloofde Land.

Portman werd net zoals Oz geboren in Jeruzalem, maar emigreerde met haar ouders naar de VS toen ze drie was. Toch is ze is altijd trots geweest op haar Joodse afkomst. Ze verkondigt graag haar liefde voor het Hebreeuws, een taal die ze zichzelf eigen maakte en die ze in *A Tale of Love and Darkness* als moeder Fania voor het eerst op het witte doek in de mond neemt.

Maar dat betekent niet dat Portman klakkeloos de kant van Israël kiest.

Toen Benjamin Netanyahu midden 2015 herverkozen werd als premier, zei ze zonder omwegen dat ze geschokt en ontgoocheld was, en beschuldigde ze de politicus van racisme. Die haat-liefdeverhouding met haar geboorteland spreekt ook uit haar film.

NATALIE PORTMAN: “In de begindagen van Israël hadden veel mensen een rooskleurig beeld van het leven in het Midden-Oosten. Ze waren te optimistisch over de toekomst. De verhalen die verteld werden, waren mythes die niet strookten met de realiteit. Je moet die in vraag durven te stellen. Welke verhalen vertellen we onszelf om onze identiteit te vormen, en wat is hun werkelijkheidswaarde?”

Hoe belicht je zo'n complex politiek verhaal door de ogen van een kind?

"Ik had het geluk dat ik kon terugvallen op Amos' geweldige boek. De manier waarop hij het conflict tussen Israël en Palestina kadert, is tegelijk uniek en briljant. Hij benadert de strijd als een familieruzie, met de twee naties als kinderen van dezelfde hardhandige ouder: Europa. Die kinderen zouden de realiteit onder ogen kunnen zien en elkaar kunnen helpen om te overleven, maar in plaats daarvan maken ze ruzie. Ze herhalen met andere woorden de fouten van hun voorvaders."

Het heeft je tien jaar gekost om dit project te verwezenlijken. Zakte de moed je nooit in de schoenen?

"Als je een grote uitdaging aangaat, is een flinke dosis naïviteit mooi meegenomen, en daar had ik geen gebrek aan. (lachje) Toch wist ik van bij het begin dat ik er handenvol werk aan zou hebben. Maar nogmaals: Amos' roman was er altijd om me te helpen."

Oz is een icoon van de Israëlische literatuur en van de vredesbeweging. Heb je je moeten bewijzen tegenover hem?

"Hij vertelde me dat anderen al gehengeld hadden naar de filmrechten. Maar die voorstellen had hij geweigerd omdat hun scenario's alles te veel uitlegden. Amos had twee voorwaarden. De eerste was dat ik niet zou proberen om een verklaring te zoeken voor de daden van de moeder. Daar bestaat namelijk geen makkelijke uitleg voor, want niemand weet wat er in Fania's hoofd omging. Daarnaast moest ik me het verhaal helemaal eigen maken. 'Het boek bestaat al', zei Amos. Het had geen zin om de roman letterlijk te vertalen naar het scherm. Dat vond ik heel genereus van hem."

Fania is heel aanwezig in de film. Was het altijd jouw bedoeling om haar zelf te spelen?

"Neen, ik wou eigenlijk een Israëlische actrice casten. Ik voelde een zekere schroom om tegelijk te regisseren en te acteren, en aanvankelijk vond ik mezelf te jong om een moeder te spelen. Alleen wilde niemand me het geld geven om de film op die manier te maken. Een regiedebuut over zo'n moeilijk onderwerp, met een actrice die niemand kent? Thanks, but

no thanks. Omdat de financiering zo lang aansloopte, voelde ik me op een bepaald moment toch rijp genoeg om Fania zelf te vertolken. Toen was het plots veel minder moeilijk om investeerders te vinden."

Waarom voelde jij, met jouw ervaring, schroom?

"Een typisch vrouwelijke reflex, vrees ik. Als een vrouw een film maakt met zichzelf in de hoofdrol, spreken mensen al snel van een vanity project waarmee ze haar ego wil strelen. Ik herinner me dat soort kritiek van toen Barbra Streisand films ging maken. Mannen krijgen zoiets zelden te horen. Het heeft een tijd geduurd voor ik dat gevoel kon afschudden."

Wat heeft je daarbij geholpen?

"Het voorbeeld van anderen. Kunstenaars als Cindy Sherman en Francesca Woodman maken vaak zelf deel uit van hun eigen werk. Lena Dunham hoort ook thuis in dat rijtje. Voor ze doorbrak met *Girls* maakte ze een langspeelfilm, *Tiny Furniture*. Toen ik op de begingeneriek 'Written by, directed by and starring Lena Dunham' zag staan, begon ik te huilen. Het was een openbaring: een vrouw die veel jonger was dan ik en die zich niets aantrok van wat anderen denken."

Jouw droom om deze film te maken is nu uitgekomen. Weet je ondertussen ook wat Israël moet aanvangen met zijn dromen?

"Volgens het boeddhisme moet je je dromen aanpassen aan de werkelijkheid. Alleen zo kun je verlichting vinden. Je gaat pas echt vooruit als je leert leven met de kloof tussen je dromen en de realiteit. Klamp je niet vast aan ideeën die honderd jaar oud zijn. Je moet leven in het nu."

**MOOOV LOOPT VAN 18 TOT EN MET 2 MEI
OP VERSCHILLENDE LOCATIES IN VLAANDEREN.**

@RubenNollet

Tussen 18 april en 2 mei in
**BERINGEN
BRUGGE
DILBEEK
GENK
LIER
ROESELARE
SINT-NIKLAAS
TURNHOUT**

meer info
MOOOV.BE

MOOOV
FILMFESTIVAL

PROFICIAT VERTIGO VOOR JULLIE 3 JAAR
DUIZELINGWEKKENDE PASSIE VOOR DE FILM!

PIAS TWIN
PICS
ONEINDIG KIJKPLEZIER.

© LE PASSÉ DEVANT NOUS

ZEBRA
CINEMA
WENST
VERTIGO
EEN FIJNE
VERJAARDAG!

CULT
UR
PLAT
FORM
ZEBRA
CINEMA

LOCATIES

CC Achterolmen, Maaseik
Cinema Cameo, Sint-Truiden
Provinciaal Domein Dommelhof, Neerpelt
Cinema Walburg, Hamont-Achel
CC Diest Begijnhof, Diest
de VELINX, Tongeren
Stadscampus UHasselt, Hasselt
Walkino, Bree

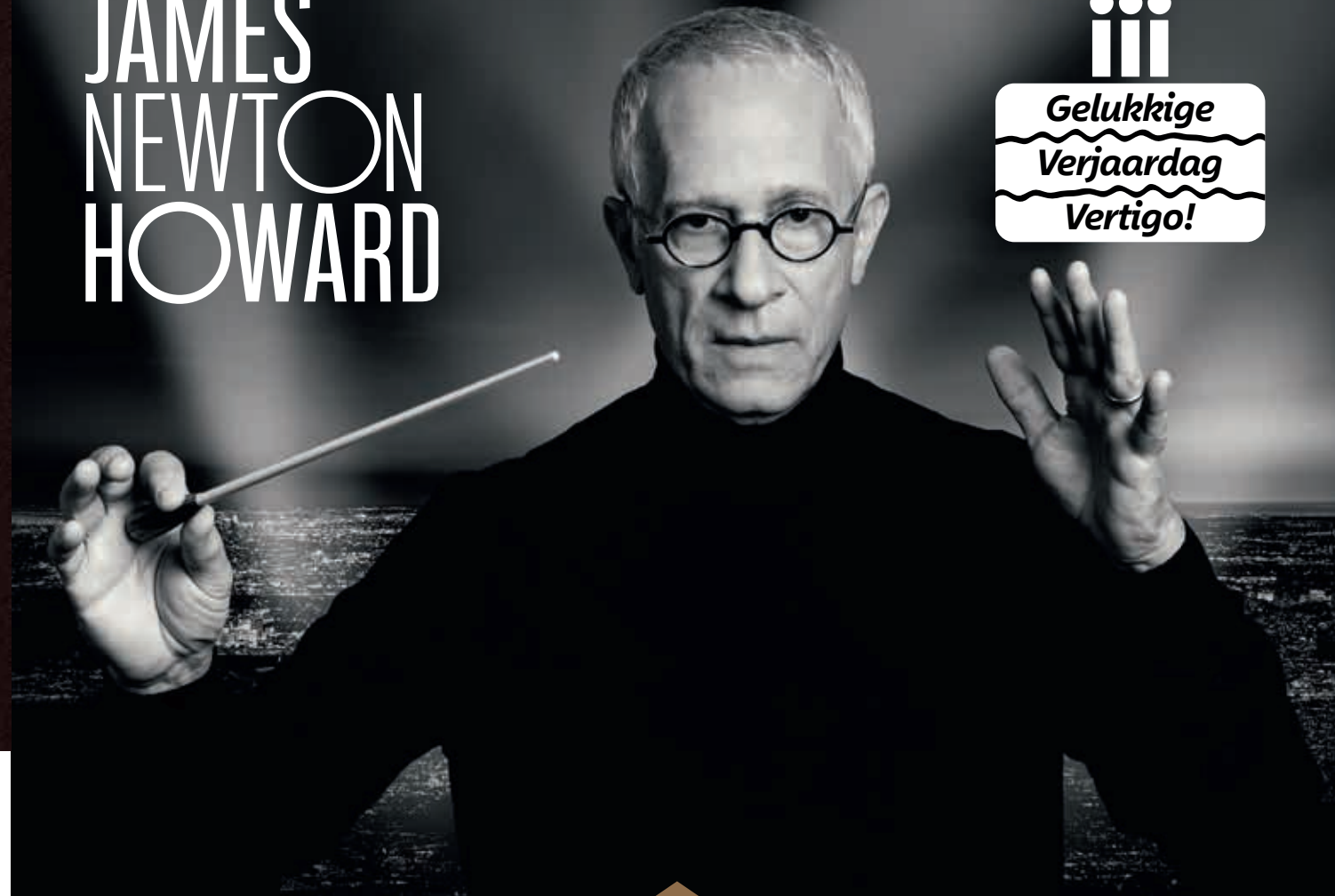
provincie
Limburg
Een initiatief van de
provincie Limburg

HET VOLLEDIGE
PROGRAMMA OP
www.zebracinema.be

GEA Live & Greenhouse Talent present

JAMES
NEWTON
HOWARD

iii
Gelukkige
Verjaardag
Vertigo!

3 DECADES OF MUSIC FOR HOLLYWOOD

THE HUNGER GAMES PRETTY WOMAN
THE PRINCE OF TIDES THE DARK KNIGHT
KING KONG THE SIXTH SENSE
FANTASTIC BEASTS AND MALEFICENT
WHERE TO FIND THEM

LIVE ON STAGE WITH SYMPHONY ORCHESTRA AND CHOIR

11 NOV 2017 • KON. ELISABETHZAAL • ANTWERPEN

TICKETS: WWW.GREENHOUSETALENT.BE

JAMESHOWARD.COM

dS De
Standaard

GREEN
HOUSE
TALENT

Solan & Ludwig

DE GROTE KAASRACE

HAPPY
BIRTHDAY
VERTIGO!

26 APRIL IN DE BIOSCOOP

een animatiefilm van Rasmus A. Sivertsen

NEDERLANDS GESPROKEN

Silver Bear
67^e
Jury Grand Prix

ÉTALON D'OR
FESPACO
2017

PIA / PLOZ

MOCCV
FILMFESTIVAL
2017

PROFICIAT
VERTIGO!

VANAF 3 MEI IN DE BIOSCOOP

FÉLICITÉ

a film by ALAIN GOMIS

with VÉRO TSHANDA BEYA GAETAN CLAUDIA PAPI MPAKA

& LE KASAI ALLSTARS

(with the kind authorization of Crémée Bisous)

CINE
MIEN

www.cinemien.be

f t i / CINEMIENBE

RECOGNITION

DeMorgen.

Knack
FOCUS

LE VIF
FOCUS

LE SOIR

Met deze vier schitterende actrices wensen
wij VERTIGO een fantastisch vierde jaar!

IMAGINE FILM DISTRIBUTION

Broeierig en heftig,
deze film laat je niet los.

DE STANDAARD

ADÈLE HAENEL
ADÈLE EXARCHOPOULOS
SOLÈNE RIGOT
VEGA CUZYTEK

ORPHELINE

EEN FILM VAN
ARNAUD DES PALLIÈRES

NU IN DE BIOSCOOP

www.imaginefilm.be

cinema
Caméo
(DE GEZELLIGSTE CINEMA VAN HET LAND)

WENST

VERTIGO
een gelukkige verjaardag!

Lang leve de cinema!

 deblauwevogel.be

GEFELICITEERD

VERTIGO

studio brussel HET LAATSTE NIEUWS

GROEZROCK 2017

DEFTONES *Parkway Drive*

THRICE PENNYWISE ANTI-FLAG

IN ALPHABETICAL ORDER: COCK SPARRER x GORILLA BISCUITS x H2O
IGNITE x STICK TO YOUR GUNS x UNDEROATH x
AJJ x ARCANE ROOTS x BELVEDERE x BENT LIFE x BLOOD YOUTH x BOSTON MANOR
BOUNCING SOULS x BRUTUS x CALL IT OFF x CHOKING VICTIM x COCAINE PISS
COUNTERFEIT x CRO-MAGS x DEAFHEAVEN x F.O.D. x HE IS LEGEND x IN HEARTS WAKE
INCENDIARY x JEFF ROSENSTOCK x MEWITHOUTYOU x MOBINA GALDRE x MOMENTS
NO TURNING BACK x NOTHINGTON x OATHBREAKER x PETROL GIRLS x RED CITY RADIO
SKINNY LISTER x SKYHARBOR x STRIKE ANYWHERE x SWINGIN' UTTERS x THE FLATLINERS
THE MENZINGERS x TIM VANTOL x TOY GUITAR x TRADE WIND x TURNING POINT
UNDECLINABLE AMBUSCADE x WOLF DOWN x YOUNG HEARTS x ZEBRAHEAD

APRIL 29/30
MEERHOUT (BELGIUM)

TICKETS
SATURDAY €80/€95 SUNDAY €70/€85
COMBI €110/€130 CAMPING €15/€20
CAMPING TICKETS ARE NOT SOLD SEPARATELY

 WWW.GROEZROCK.BE

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Cloudboy

Regie Meikeminne Clinckspoor
Cast Daan Roofthoof, Sara Sommerfeld, Geert Van Rampelberg
Speelduur 1u15
Vanaf 5 april in de bioscoop

In de eerste langspeelfilm van de Gentse Meikeminne Clinckspoor bevindt een elfjarige Antwerpenaar zich tussen de rendieren in Lapland. Een emotionele jeugdfilm à la *Pete's Dragon* over de broze band tussen een Vlaams kind en zijn Zweedse moeder.

@chloebauwens

Power Rangers

Regie Dean Israelite
Cast Dacre Montgomery, Naomi Scott, RJ Cyler
Speelduur 2u04
Vanaf 5 april in de bioscoop

De snoepkleurige supertieners die begin jaren 90 nog *Mighty Morphin* waren, komen in deze reboot recht uit de *Transformers*-stal gehuppeld. Perfect voer voor liefhebbers van zachtgekookte scifi-actie met een vleugje *The Breakfast Club* en veel CGI.

@RubenNollet

Fast & Furious 8

Regie F. Gary Gray
Cast Vin Diesel, Dwayne Johnson, Charlize Theron
Speelduur 2u16
Vanaf 12 april in de bioscoop

In deze achtste aflevering van de straatracefranchise zorgt een cyberterroriste (Charlize Theron) voor een breuk tussen Vin Diesel en zijn 'familie'. Maar de focus ligt nog steeds op het grommende autogeweld en de bijhorende chaos.

@RubenNollet

Tarde para la ira

Regie Raúl Arévalo
Cast Antonio de la Torre, Luis Callejo, Alicia Rubio
Speelduur 1u32
Vanaf 26 april in de bioscoop

Een introverte man heeft een rekening te vereffenen met enkele snoodaards die hem iets dierbaars ontstolen hebben. Wat een doordeweekse wraakthriller lijkt, is in feite een ingetogen Spaans drama dat veel gemeen met *Dead Man's Shoes*.

@RubenNollet

The Edge of Seventeen

Regie Kelly Fremon Craig
Cast Hailee Steinfeld, Woody Harrelson, Kyra Sedgwick
Speelduur 1u44
Vanaf 26 april in de bioscoop

Tiener zijn is geen pretje voor een intelligente jongedame met een eigenzinnige kijk op de wereld. Geinige komedie in de trant van *Ghost World*, gedragen door de bijzonder volwassen vertolking van Hailee Steinfeld.

@RubenNollet

HAVE AN INTERGALACTIC BIRTHDAY VERTIGO!

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

De volledige programmatie kan je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be

Enchanted

6/4 om 20.35 op

Met haar vertolkingen in *Arrival* en *Nocturnal Animals* maakte Amy Adams andermaal duidelijk dat ze de veelzijdigste Hollywoodactrice van haar generatie is. Niet moeilijk dus dat ze ook overtuigt als een naïeve prinses die in dit *Shrek*-achtige sprookje van Disney geconfronteerd wordt met het echte leven.

War Horse

10/4 om 20.35 op

Steven Spielberg gaat in zijn bewerking van het populaire toneelstuk voluit voor het soort oerklassieke cinema dat legendarisch Hollywoodcineast John Ford midden vorige eeuw op punt stelde. Oplaaierende emoties en prachtige beelden verheffen het verhaal over een jongen en zijn paard tot een torenhoog niveau.

Oz the Great and Powerful

15/4 om 20.30 op

Een prequel op de filmklassieker *The Wizard of Oz*: wie zit daar nu op te wachten? Gooi je vooroordelen toch maar overboord en geef je over aan de digitale pracht en praal die *Spider-Man*-regisseur Sam Raimi op het scherm tovert, terwijl topacteurs als James Franco en Mila Kunis je hartspieren bespelen.

Raiders of the Lost Ark

7/4 om 20.35 op

Dat onvergetelijke deuntje, Harrison Fords fantastische vertolking en de adembenemende actiesequenties maakten van Indiana Jones' eerste filmavontuur een blockbuster zonder weerga. Ook de volgende belevenissen van de beroemde archeoloog-avonturier worden in april uitgezonden op VIER.

Blade

8/4 om 23.35 op

Lang voordat comicverfilmingen big business waren, maakte Wesley Snipes het scherm al onveilig als een ondoode superheld die gewone stervelingen verdedigt tegen vampiers. De openingsscène met pompende technosoundtrack en onverwachte bloeddouche zet meteen de toon voor de bruisende brok B-pret die volgt.

The Horse Whisperer

15/4 om 20.30 op

Ondertussen is Scarlett Johansson niet meer van het scherm weg te denken, maar haar eerste serieuze filmstapjes zette ze jaren terug in deze bestsellerbewerking van en met Robert Redford. De *Lucy*-ster schittert als een meisje dat samen met haar paard een tragisch ongeluk moet verwerken.

Someone to Watch Over Me

18/4 om 20.35 op

Opvallende belichting, dromerige synthesizerklanken en gretige slow motionshots: hoewel rasregisseur Ridley Scott het in deze politiethriller over een realistischere boeg gooide, bleef hij trouw aan de hypergestileerde aanpak waarmee hij van *Blade Runner* en *Legend* zo'n unieke kijkervaringen had gemaakt.

BESTE FILM. OOI.

The Incredibles

Regie Brad Bird | **Cast** Craig T. Nelson, Holly Hunter, Jason Lee | **Speelduur** 1u55 | **Jaar** 2004

Op de vraag waarom zijn blockbusters voornamelijk bevolkt worden door alleenstaande blanke mannen, antwoordde Marvelbaas Kevin Feige onlangs: “Ik wil best een film maken met meer diverse personages, hoor. Het is gewoon wachten op het juiste idee.” Mogen we Feige erop wijzen dat Pixar dertien jaar geleden al de aanzet gaf met *The Incredibles*, wellicht de beste superheldenfilm ooit gemaakt?

Het centrale idee van Brad Birds doorbraakprent – een heel gezin van *superheroes* – was een rechtstreeks gevolg van zijn midlifecrisis. Zijn vorige film, *The Iron Giant*, was net geflopt, en Bird had het gevoel te moeten kiezen tussen zijn carrière en zijn familie. “Onzin, natuurlijk”, zag de filmmaker later in. “Zonder de steun van mijn vrouw en kinderen zou ik nergens staan.”

Bird laat de *superpowers* van de familie Parr clever corresponderen met hun rol in het gezin. Vader Bob/Mr. Incredible (superkracht: bovenmenselijke sterkte) wil bovenal zijn kroost beschermen. Moeder Helen/Elastigirl (superkracht: rekbaarheid) tracht haar huishouden zo goed ze kan bij elkaar te houden. Puberdochter Violet (superkracht: onzichtbaarheid) wil vooral met rust gelaten worden. En het tienjarige zoontje Dash (superkracht: snelheid) weet amper blijf met zijn energie. De krachten van baby Jack-Jack willen we hier niet verklappen, maar ze zijn wel een onmisbaar wapen in de strijd tegen superschurk Syndrome.

Terwijl Marvel er de ene spandex-sequel na de andere uitperst, wacht Pixar zoals gewoonlijk geduldig op het juiste moment: *The Incredibles 2* wordt pas verwacht in 2019, vijftien jaar na het origineel. “Een goed verhaal blijft het beste special effect”, vindt Bird.

“Elke blockbuster zit tegenwoordig vol vuurballen, de ene al spectaculairder dan de andere. Maar zolang je niet geeft om het personage dat ervan wegrent, is zo’n vuurbal niets waard.”

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Bird deed een beroep op Lily Tomlin voor de stem van de roepgrage superheldenpakontwerpster Edna Mode, maar de actrice was zo onder de indruk van het accent van de regisseur dat ze hem overtuigde de dialogen zelf in te spreken. Alleen al het feit dat de kreet “*I never look back, dahling. It distracts from the now!*” uit Birds eigen keelgat komt, maakt van *The Incredibles* deze maand de Beste Film Ooit.

Vertigo verjaart, Play More trakteert

WIN 1 JAAR

FILMS EN TOPSERIES MET PLAY MORE VAN TELENET

Play More, worldclass entertainment

- Recente films en topseries, zoals *The Leftovers*, *Big Little Lies*, *Billions*, ...
- Maar ook HBO-toppers als *Westworld* en *Game of Thrones* ...
- ... die kijk je bij Play More trouwens live met de VS!
- Erik Van Looy en Lieven Trio gidsen je door het aanbod
- Kijken doe je gemakkelijk met de Yelo Play-app: overal waar er Telenet internet is

Speelje mee(r)?

Doe vóór **26 april** mee aan de wedstrijd op [TELENET.BE/VERTIGO](https://www.telenet.be/vertigo)

Je maakt kans op **1 jaar films en series in Play More** of op een van de **Play More gift boxen**.

PLAY MORE

E G Y P T E

15 DAGEN ZON & CULTUUR

15 DAGEN GENIETEN SLECHTS €999

3 AFREISDATA: 21 AUGUSTUS, 4 & 18 SEPTEMBER 2017

1 week ***** Nijlcruise

Excursies met Nederlandstalige gids

Fooien & volpension inbegrepen

+ 1 week ***** luxe strandvakantie

Tophotel Albatros White Beach Hurghada

Dit nieuwe, bekende hotel (open sinds mei 2016) ontvangt een puike score van 8.9/10!

All-inclusive inbegrepen

Vliegreis inbegrepen

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

